

prima instanță: A. Gafton
instanța de apel: V. Pruteanu, A. Minciuna, I. Cimpoi

dosarul nr. 3ra-1060/14

Î N C H E I E R E

11 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Zanoagă Victor,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Zanoagă Victor împotriva Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Zanoagă Victor și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 23 decembrie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 04 septembrie 2013, Zanoagă Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că în cadrul sistemului de sănătate activează mai mult de 40 de ani, fiind angajat la 01 august 1972, prin ordinul nr. 58 din 28 iulie 1972, în calitate de medic radiolog la Spitalul din orașul Vadul lui Vodă, iar din 12 octombrie 1973, a fost numit în funcția de șef-adjunct al spitalului menționat, activând până la 26 iunie 1989.

Sustine că ulterior, a fost eliberat din funcție prin transfer, iar la 27 iunie 1989 a fost angajat în funcția de medic-șef al Sanatoriului „Speranța” al Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM, care, la 01 ianuarie 2000 a fost reorganizată în Centrul Republican de recuperare a invalizilor și pensionarilor „Speranța” din orașul Vadul lui Vodă.

Menționează că pe toată perioada activității și-a îndeplinit atribuțiile în mod conștiincios, fără a admite obiecții cu privire la calitatea muncii, fiind decorat și cu distincții de stat, inclusiv cu ordinul „Gloria Muncii”.

Invocă că la 23 iulie 2013, i-a fost adus la cunoștință ordinul nr. 343-P, emis de către Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova cu privire la încetarea contractului individual de muncă, prin care dînsul a fost eliberat

din funcție în baza art. 82 lit. i) al Codul muncii, în legătură cu atingere vârstei de 65 ani.

Ulterior, însă, ordinul menționat a fost abrogat prin ordinul nr. 363-P din 01 august 2013, tot atunci fiind emis ordinul nr. 364-P cu privire la încetarea contractului individual de muncă, prin care a fost eliberat din funcție în baza aceluiași temei.

Consideră ilegal ordinul nr. 364-P emis la 01 august 2013, de către Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova, deoarece, acesta a fost emis cu încălcarea normelor în vigoare și cu ignorarea prevederile legislației muncii.

Afirmă că dânsul a fost eliberat din funcție în legătură cu atingerea vârstei de 65 de ani prevăzută de art.82 lit. i) al Codului muncii, însă, la momentul constituirii raporturilor de muncă o astfel de prevedere nu exista, aceasta fiind pusă în aplicare prin Legea nr. 269 din 28 iulie 2006, iar norma legală poate produce efecte juridice doar pentru raporturile ce urmau să se constituie ulterior punerii în aplicare a acesteia, fără a avea efect retroactiv pentru raporturile constituite anterior, inclusiv aflate în derulare.

Menționează că argumentul menționat se regăsește nemijlocit în Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 29 octombrie 1998, privind interpretarea art. 76 din Constituția Republicii Moldova și anume intrarea în vigoare a legii, Hotărârea nr. 32 din 29 octombrie 1998 și decizia din 28 ianuarie 2008.

La fel, indică că prin acțiunile sale inechitabile, angajatorul i-a cauzat suferințe psihice, plasând-l într-o situație de incertitudine, de frustrare, lezându-i onoarea și demnitatea profesională, inclusiv în fața colegilor de serviciu și lipsindu-l de principala sursă de venit.

Solicită anularea ordinului Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei al Republicii Moldova nr. 364-P din 01 august 2013, restabilirea în funcția anterior ocupată, încasarea din contul pârâtului în beneficul său a salariului pentru absența forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral în sumă de 10000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 23 decembrie 2013, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2014, a fost respins apelul declarat de către Victor Zanoagă și menținută hotărârea primei instanțe.

În motivarea deciziei instanța de apel a invocat prevederile art. 82 lit. i) al Codului muncii, care reglementează aspecte ce țin de încetarea contractului individual de muncă în circumstanțele ce nu depind de voința părților și care indică că contractul individual de muncă încetează în caz de atingere a vârstei de 65 ani de către conducătorul unității de stat inclusiv municipale, sau al unității cu capital majorat de stat.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii instanța de apel a constatat că la 03 august 1948, Zanoagă Victor, activând în funcția de medic-șef al Centrului Republican de recuperare a invalizilor și pensionarilor „Speranța” din or. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău a atins vârsta de 65 de ani, iar în acest sens Ministerul Muncii, Proiecției Sociale și Familiei a RM a emis ordinul nr. 364-P cu privire la încetarea contractului individual de muncă a lui Victor Vâzdoagă , prin care a fost încetat contractul individual de muncă.

Totodată instanța de apel a indicat că prima instanță a dat o apreciere obiectivă a probelor și justă a probelor administrate, a constatat și a elucidat pe deplin toate

circumstanțele care au o importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural.

La 27 iunie 2014, Zanoagă Victor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea a unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Invocă dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală, neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural cu aprecierea arbitrară a probelor.

Susține că instanțele de judecată la emiterea hotărârilor eronat au făcut referire la competența angajatorului de a emite ordine de a angaja și eliberare din funcție, deoarece, dispoziția respectivă a actului normativ nu era aplicabilă raporturilor sale de muncă, astfel a fost aplicată o normă ce nu putea fi aplicată, respectiv ordinul de eliberare din funcție fiind unul ilegal.

Consideră că instanțele de judecată la emiterea deciziei eronat au concluzionat precum că prevederile art. 82 lit. i) din Codul muncii se răsfrânge și asupra situațiilor de drept anterioare emiterii Legii nr. 269 din 28 iulie 2006, deoarece, unul din aspectele de bază a aplicării normei de drept este aplicarea legii în timp.

Mai invocă în susținerea poziției sale și prevederile art. 6 al Codului civil, care indică că legea civilă nu are caracter retroactiv, ea nu modifică nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, de asemenea legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare. Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice stinse sau în curs de realizare.

La 25 august 2014, Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei al RM a depus referință la recursul declarat, în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind neîntemeiat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Zanoagă Victor este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Zanoagă Victor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Zanoagă Victor, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Zanoagă Victor ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Zanoagă Victor se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva